

Všechny cesty vedou domů

Hubert natahoval uši, co mu síly stačily. Krajina byla ztichlá a leskla se stříbřitou bělostí čerstvě napadaného sněhu.

8

Nenarodit se Hubert zrovna jako zajíc, měl by určitě radost. Vždyť v čerstvém prašanu se dá zažít taková legrace!

Válet se v něm, dělat andělíčky, vyhazovat ho plnými hrstmi do vzduchu a pak ho chytat do pusy. Tak rád by to někdy doopravdy zažil...!

Jenže Hubert je zajíc, který svými tlapkami sníh vyhazovat neumí.

Hubert dokonce ze sněhu nemá ani trochu radost! Jsou na něm totiž vidět jeho stopy. A ty ho mohou prozradit. Na sněhu je vidět dokonce Hubert sám...!

Dokud byl Hubert titěrné zaječí mládětko, bylo všechno jednodušší. Mohl se schovat k mamince do teplíčka doupěte, zavrtal se do jejího kožíšku a spokojeně spal a spal a spal... Hlavně v zimě, to se spí nejlépe – a nejen zajícům.

Na sněhu sice byl vidět, ale leckdo si ho spletl se šmouhou, nebo si ho ostatní nevšimli vůbec. Tak býval malinkatý...

Ale teď, když už je z něj dospělý zajíc, nikdo ho nepřehlédne. Ani liška, která se tu může každou chvíli ukázat! A ze vzduchu Huberta na sněhu snadno zahlédne sova nebo orel. Dokonce i před lidmi se musí mít Hubert na pozoru.

Na sněhu je Hubert, zajíc obecný, který žije v lese, snadným terčem myslivců.

A ti v zimě v lese jsou, ačkoli to Hubert vůbec nechápe.

Liška, orel, sova, nebo dokonce vlk jsou zvířata jako on a mají hlad.

Tomu Hubert rozumí. Hlad on mívá často, zejména teď v zimě, kdy je všechna zelená travička schovaná pod sněhem.

Ale myslivec? To je člověk a tomu je nejlépe v teple!

9